

Ε.Η.Μ.
ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ 4
45444 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Δικορφιώτικα Νέα

Δίμνηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 71, Απρίλης-Μάης 1996. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ. 26, 45002 ΙΩΑΝΝΙΝΑ - Τηλ. 0651/39176

Ανακατασκευή κοινοτικών κτιρίων και καλντεριμίων του Δικόρφου

Ελπίζουμε και πιστεύουμε όλοι οι Δικορφιώτες, ότι το Κοινοτικό μας Συμβούλιο θα αξιοποιήσει και θα χρησιμοποιήσει όλη την προσπάθεια και σωστά, μελετημένα και αποδοτικά το ποσό των δεκαπέντε εκατομμυρίων, που δόθηκαν απ' το ΥΠΕΧΩΔΕ και τη Νομαρχία Ιωαννίνων, για την ανακατασκευή, ανακατασκευή και συντήρηση κοινοτικών κτιρίων του χωριού μας.

Επίσης, το ποσό των οχτώ εκατομμυρίων, που δίνεται (όπως ανακοινώθηκε) για την ανακατασκευή των λιθόστρωτων δρόμων (καλντεριμίων), είμαστε σίγουροι και αισιόδοξοι, ότι θα αξιοποιηθεί κατά τον καλύτερο και αποδοτικότερο τρόπο.

Συγκεκριμένα: Ο Κάτω Μαχαλάς π.χ. δικαίως αναμένει τη λιθόστρωση των δύο παραδοσιακών του δρόμων. Του ενός, που ξεκινάει απ' το Μεσοχώρι, περνάει απ' τα Γκεσέρια και φτάνει ως το σπίτι του Αρέσια. Και του άλλου, που αρχίζει απ' το σπίτι του Βόλγα και τελειώνει (περνώντας δίπλα απ' το σχολείο και την Εκκλησία) στο σπίτι τ' Νίδα τ' Λεκ' κι τ' Νάλας.

Έτσι, η εικόνα του Κάτω Μαχαλά μας θα 'ναι ολοκληρωμένη και τέλεια πλέον και θα κοσμείται μ' εκείνη του Πέρα-Μαχαλά, όπως διαμορφώθηκε στο διέταξ απ' το κοινοτικό μας Συμβούλιο, αρχίζοντας απ' το σπίτι των Πουρλαίων και φτάνοντας ως τα πατροπαράδοτα σπίτια τ' Πιτσιλής, τ' Ξερίνας κι Κουτσιοτόλαινας, ως την τελευταία άκρη του χωριού.

Σκουπίδια στο κέντρο του χωριού

Στο λάκο, που είναι κάτω

Ενδοκοινοτικά

απ' το σπίτι του Θ. Λέκκου και δίπλα απ' του Στάθη και του Β. Μήτση, είδα τη Μ. Εβδομάδα (που δεν υπήρχαν τα φύλλα των δέντρων, που τα κρύβουν το καλοκαίρι) να είναι πεταμένα αρκετά σκουπίδια και σακούλες νάυλον.

Η εικόνα είναι πολύ άσχημη για το Δικόρφο και πρέπει οπωσδήποτε να εκλείψει, γιατί εκατό μέτρα πιο πέρα υπάρχει το μεγάλο δοχείο των σκουπιδιών της Κοινότητάς μας, που φωνάζει και διαμαρτύρεται, λέγοντας:

«Εδώ είμαι, για να συγκεντρώνω τα σκουπίδια σας και να μη τα πετάτε όπου να 'ναι και μάλιστα σ' ένα τόσο κεντρικό και εμφανές σημείο του χωριού».

Ελπίζω το Κ.Σ. να ευαισθητοποιηθεί και να γίνει αυστηρότερο ανυποχώρητο σ' αυτό το θέμα, γιατί Ζαγόρι και καθαριότητα είναι συνυφασμένα και Δικόρφο και ομορφιά, πλήρως ταυτισμένα.

Χρέη και καθήκοντα του Συλλόγου μας

Κάθε σύγχρονος, εξωραϊστικός, προοδευτικός και Εκπολιτιστικός Σύλλογος των σημερινών Κοινοτήτων (που είναι καθεστώς και της μόδας πλέον...), έχει μέγα χρέος και ύψιστο καθήκον τη συνεχή και αέναη προσφορά του, τη συμβολή του στο δημιουργικό και εκπολιτιστικό έργο του χωριού, τη συμπαράστασή του στην ανάπτυξη και ολοκλήρωση ακόμη της κοινωνίας του.

Αυτά τα καθήκοντα κι αυτές τις υποχρεώσεις έχω τη γνώμη, ότι και ο δικός μας Σύλλογος τα έχει επισημάνει και συνειδητοποιήσει και προσπαθεί (στα πλαίσια βέβαια των δυνατοτή-

των του...) να τα υλοποιήσει. Το μέχρι τώρα έργο του, γι' αυτό μας πείθει.

Όμως, μια απαρίθμηση των στόχων του και των βλέψεών του, των ονείρων του και των σκοπών του δεν θα ήταν, νομίζω, άσχετη και άκαιρη.

Και πρώτα-πρώτα:

Μπορεί να βοηθήσει ένας Εκπολιτιστικός Σύλλογος το Κοινοτικό Συμβούλιο στο έργο του; Και βέβαια μπορεί, απαντά ο μέσος και αμερόληπτος χωριανός.

Υπάρχουν κλάδοι, που μπορεί να δείξει και επιδείξει τη δραστηριότητά του και τη συμμετοχή του. Μπορεί π.χ. να βάψει τα σιδερένια καθίσματα του μεσοχωριού και τα κάγκελα του σχολείου και της εκκλησίας.

Μπορεί να αγοράσει (όπως κάποτε είχε υποσχεθεί σε μια Γενική Συνέλευση...) μικρά δοχειάκια, για τη συγκέντρωση των σκουπιδιών σ' όλους τους δρόμους και στην πλατεία του χωριού κλπ.

Μπορεί ακόμη να συμβάλει ενεργώς και στη δημιουργία εκπολιτιστικών και άλλων εκδηλώσεων (όπως μιας εκδρομής, που είχε πρόπερσι προγραμματίσει... και δεν την πραγματοποιήσει).

Μπορεί, τέλος, σε μια προσεχή Γενική του Συνέλευση να συζητήσει και να ορίσει ένα συγκεκριμένο και υλοποιήσιμο εκπολιτιστικό έργο του.

Έτσι, ο Σύλλογός μας θα έχει σπουδαιότερο, αποδοτικότερο και ανθρωπινότερο έργο να επιτελέσει και επιδείξει και θα γίνει δραστήριος και γνωστός, πιο υπαρκτός και πιο αγαπητός.

Ελπίζω και πιστεύω, ότι στην επόμενη Γενική μας Συνέλευση ένα απ' τα πρώτα θέματά μας να είναι ακριβώς αυτό,

δηλαδή η αποστολή, το δημιουργικό έργο και η συμβολή του Συλλόγου μας σ' όλα τα ζητήματα και προβλήματα του Δικόρφου κι ότι ο καθένας μας θα παρουσιάσει με θάρρος και ειλικρίνεια, τις συγκεκριμένες και υλοποιήσιμες σκέψεις και προτάσεις του.

Θα είναι αυτό, μια θετική εξέλιξη κι ένα ευοίωνο σημάδι, για την ιστορία του Συλλόγου μας γενικά.

Κίνδυνος εξαφάνισης παραδοσιακών σπιτιών μας...

Με Κοινοτικό Σύμβουλο διπλανού μας παραδοσιακού οικισμού του Ζαγορίου, είχα προημερών, μια ενδιαφέρουσα συζήτηση, σχετικά με τον κίνδυνο εξαφάνισης παραδοσιακών σπιτιών μας, λόγω πολλών (νόμιμων και κανονικών) απογόνων και κληρονόμων...

Συγκεκριμένα: Ο ευαίσθητος και υπεύθυνος αυτός Κοινοτικός σύμβουλος, μου ανέφερε την περίπτωση του χαμού και της εξαφάνισης ενός ωραίου, παραδοσιακού και υπέροχου Ζαγορίσιου σπιτιού του χωριού του, λόγω πολλών και νόμιμων κληρονόμων (αδελφών και ξαδελφών...), που απ' την ασυνεννοησία τους και την μη προσέγγισή τους, άφησαν να πάει, χαμένο και τελικά να εξαφανιστεί, ένα θαυμάσιο Ζαγορίσιο σπίτι, επειδή δεν συμφώνησαν τελικά, ποιος θα το κληρονομήσει (μια και δεν υπήρχε Διαθήκη), ποιος θα πληρώσει τώρα τους άλλους για να το πάρει, ή πώς θα πωληθεί σύντομα σε κάποιον τρίτο και άγνωστο (για να μη πέσει και καταρρεύσει κι οι πρόγονοί μας εκ του τάφου διαμαρτύρονται και επαναστατούν, φωνάζουν και ...ελεεινολογούν).

Κι ύστερα απ' το θλιβερό αυτό συμβάν, ο ευαίσθητος αυτός

Συνέχεια στην 2η σελ.

ΝΕΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Εγκρίθηκε η ολοκλήρωση του δρόμου μας

Το ποσό των εκατόν εβδομήντα εκατομμυρίων δραχμών (170.000.000) εγκρίθηκε και δόθηκε (με την υπ' αρ. 2676/27-2-96 Απόφασή της) απ' τη Νομαρχία Ιωαννίνων, για την ολοκλήρωση και ασφαλτόστρωση, εντός του 1996 πλέον, του δρόμου Ελάτης-Δικόρφου (πακέτο Ντελέρ). Κι όλοι οι χω-

ριανοί, ανεξαιρέτως, αισθανθήκαμε χαρά και ικανοποίηση, ανακούφιση και ευχαρίστηση, όταν πληροφορηθήκαμε αυτό το γεγονός. Γιατί, η ολοκλήρωση αυτού του δρόμου, λύνει το υπ' αριθμόν ένα μέγιστο και δυσκολότερο πρόβλημα του Δικόρφου και των πέριξ Κοινοτήτων. Ελπίζω τώρα, η δημοπρασία του έργου να γίνει σύντομα, ώστε ο μέλλων εργολάβος να αναλάβει έγκαιρα τις υποχρεώσεις του (τους καλοκαιρινούς μήνες, που δε βρέχει και μπορεί να γίνει η ασφαλτόστρωση...), οπότε, ως το τέλος του προσεχούς Αυγούστου θα

είμαστε έτοιμοι να κάνουμε πανηγυρικά και χαρούμενα τα εγκαίνια, εκφράζοντας την εκτίμησή μας και την αναγνώρισή μας προς εκείνο τον Γαλλοευρωπαίο ΝΤΕΛΟΡ, που καθιέρωσε και επέβαλε αυτό το πρόγραμμα ανάπτυξης.

Γιατί, χωρίς αυτό το πρόγραμμα, δεν ξέρω ποιον καιρό και ποιον αιώνα θα γίνονταν και θα ολοκληρωνόταν η ασφαλτόστρωση του δρόμου μας.

Και τώρα (όντας πολύ αισιόδοξος) πιστεύω, θα μας είναι εύκολο και ευχάριστο να πάμε (εμείς και οι ξένοι εισκέπτες το καλοκαίρι) ακόμη και για ένα

καφέ μια βόλτα στο πανέμορφο και παραδοσιακό Δικόρφο μας, αφού ο οδηγός δεν θα ταλαιπωρείται, το αυτοκίνητό του δεν θα φθείρεται και δεν θα καταστρέφεται και οι συνεπιβάτες μας δεν θα κουράζονται και δεν θα αγανακτούν, απολαμβάνοντας ένα ελβετικό περιβάλλον.

Εύχομαι γρήγορη, πλήρη και τέλεια ολοκλήρωση αυτού του έργου, εντός του καλοκαιριού του '96, ώστε να ξαναβούμε το χωριό μας, μαζί με την Μανασή και την Καλωτά.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

Ενδοκοινοτικά

Συνέχεια από την 1η σελ.

Κοινοτικός Σύμβουλος, μου παρουσίασε τις σκέψεις του και τις συγκεκριμένες προτάσεις και θέσεις του, σ' αυτή τη δύσκολη όντως κληρονομική περίπτωση.

α) Μου είπε: Οι συγγενείς και νόμιμοι κληρονόμοι συζητούν ευρέως, με πνεύμα αγάπης και κατανόησης μεταξύ των και αποφασίζουν πώς και με ποιον τρόπο ο καθένας τους θα κληρονομήσει την υπάρχουσα περιουσία.

Εγώ παραιτούμαι. Εγώ δίνω τα δικαιώματά μου στον αδελφό μου, ή στην αδελφή μου, στον ξάδερφό μου, ή στην ξαδέρφη μου. Εγώ κληρονομώ εξολοκλήρου και σας δίνω αυτό το ποσό, στον καθένα σας. Είναι λογικός και ανθρωπίνος διάλογος, που κάνουν μεταξύ τους. Και το σπίτι σώζεται και δεν αφανίζεται», συμπλήρωσε ο συνομιλητής μου.

β) Και συνέχισε: «Αν δεν συμφωνήσουν σ' αυτή την πολύ λογική και ανθρωπίνη συζήτηση, τότε αποφασίζουν από κοινού να το πουλήσουν σε κάποιον τρίτο (για να σωθεί και για να μην αφανιστεί). Κι έτσι και το σπίτι θα επιβιώσει, αλλά και οι ίδιοι δεν θα στενοχωρηθούν και θα μείνουν αγαπημένοι και ειλικρινείς συγγενείς».

γ) Και κατέληξε ο σάφρων και ώριμος συνομιλητής μου: «Κι αν δεν καταλήξουν και σ' αυτή τη δεύτερη και αναγκαία λύση, τότε τι γίνεται;»

Και απάντησε ο ίδιος, ευκρινώς και ενδέως: «Τότε έχει χρέος και καθήκον η κάθε Κοινό-

τητα του Ζαγορίου να παρέμβει, χωρίς αναστολές.

Συγκεκριμένα: Να κάνει γνωστό και υπαρκτό τον κίνδυνο εξαφάνισης του παραδοσιακού σπιτιού σ' όλους τους συγγενείς και κληρονόμους, γιατί το χρέος δεν συγχωρεί και δεν αστειεύεται.

Να τους ενημερώσει για την μέγιστη ευθύνη τους, από ιστορικής και τοπικής πλευράς. Να αναλάβει (αν μπορεί οικονομικά) η ίδια την επισκευή και διάσωση του υπό κατάρρευση κτιρίου.

Να κινητοποιηθεί και να ενεργοποιηθεί παντοιοτρόπως το Κοιν. Συμβούλιο, αναφέροντας το πρόβλημα στο Κράτος και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση. Γιατί τα μνημεία (γιατί περί αξιόλογων μνημείων βεβαίως πρόκειται του Ζαγορίου) πρέπει να σώζονται παντοιοτρόπως και να μην αφανίζονται επιπολαίως, κατέληξε συγκινημένος ο υπεύθυνος και υπέροχος αυτός Κοινοτικός Σύμβουλος, διπλανής μας Κοινότητας.

Και συμφωνώ πλήρως και απολύτως πια μαζί του. Γιατί και το Δικόρφο το αφορούν και το στενοχωρούν τέτοιες, ή παρόμοιες «νομικές» δυσκολίες περιπτώσεις, που αφάνισαν και αφανίζουν ωραιότατα, παραδοσιακά ζαγορικά και πατρογονικά μας σπτίτια, ακόμη και στο κέντρο του χωριού μας.

Ο υπεύθυνος της στήλης των «ΕΝΔΟΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ» ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

15-5-96

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

✓ Το Κ.Σ. ήρθε σε επαφή με τους κληρονόμους της ιδιοκτησίας Μιχάλη Αποστολίδη (ο χώρος κάτω από την πλατεία) και συμφωνήθηκε η δωρεάν παραχώρηση του χώρου προς το Κ.Σ. για τη δημιουργία της παιδικής χαράς. Παιδική χαρά, η οποία αναμένεται να είναι έτοιμη το καλοκαίρι.

✓ Χορηγήθηκε ξυλεία ατομικών αναγκών σ' όσους έκαναν αίτηση κατά τα χρόνια 1992-93-94-95. Οι χωριανοί αυτοί, που παίρνουν από 10 κ.μ. ο καθένας είναι:

Κρυστάλλη Λευκοθέα, Βλάχος Βασίλειος, Μητρόπουλος Αναστάσιος, Λέκκος Χριστόδουλος, Σακελλαρίου Μάνθος, Βλάχου Κλεοπάτρα, Τσίνη Μαρίνα, Παπαϊωάννου Πανδώρα, Λέκκος Ιωάννης, Νούση Θεοδώρα, Μητρόπουλος Κων/νος, Καρράς Κων/νος, Ζαρίδη Τερψιχόρη, Σιώμος Γιώργος, Κόλλια Ελευθερία. Δέκα (10) κ.μ. θα διατεθούν για την εκκλησία ενώ ένα μεγάλο ποσοστό κρατά η κοινότητα για τις ανάγκες της οικίας Βόλγα.

✓ Με πίστωση 1.200.000 δρχ. από τη Νομαρχία ανοίχτηκε δασικός δρόμος στην τοποθεσία «Παναγιά-Μεσιάραχη».

✓ Με μια σειρά αποφάσεων το Κ.Σ. καθορίζει τα κοινοτικά τέλη για το 1996 ως εξής:

α) Τέλος απολήψεων χαλκίου από τα κοινοτικά λατομεία: 110 δρχ./κ.μ.

β) Τέλος ύδρευσης:

Πάγιο: 4000 δρχ. το χρόνο. Για τους μήνες Ιουλίου-Αυγούστο-Σεπτέμβριο: 50 δρχ. κ.μ.

Για τους υπόλοιπους μήνες: 1 δρχ./κ.μ.

γ) Τέλος απολήψεως ξυλείας ατομικών αναγκών από το κοινοτικό δάσος: 450 δρχ./κ.μ.

δ) Τέλος ύδρευσης για τον ποτισμό ζώων:

20 δρχ. για κάθε μικρό ζώο

50 δρχ. για κάθε μεγάλο ζώο

ε) Καταβλητέο ετήσιο εισόδημα βόσκησης ζώων για τις κοινοτικές εκτάσεις:

120 δρχ. για κάθε μικρό ζώο

μέχρι τα 50 ζώα.

240 δρχ. για κάθε μικρό ζώο

επιπλέον των 50.

180 δρχ. για κάθε μεγάλο ζώο

μέχρι τα 5.

360 δρχ. για κάθε μεγάλο ζώο

επιπλέον των 5.

Κάθε κτηνοτρόφος δικαιούται να βόσκει δωρεάν 10 μικρά και 11 μεγάλα ζώα.

✓ Ψηφίζεται ο προϋπολογισμός για το έτος 1996 με έσοδα περίπου 23.000.000 δρχ. και έξοδα = 17.000.000 δρχ. Παράλληλα αποφασίζεται για το 1996 να γίνει ο δρόμος προς το νεκροταφείο, η παιδική χαρά και η αποπεράτωση της οικίας Βόλγα που θα λειτουργήσουν σαν καφενείο-ψησταφείο.

✓ Ηδη εγκρίθηκε 7.000.000 δρχ., η πρώτη δόση των 15.000.000 δρχ. που πήρε το χωριό μας από το ΥΠΕΧΑΔΕ και θα διατεθούν για την αποπεράτωση της οικίας.

Δ. Π.

Στη μάνα μου (ΜΝΗΜΕΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑΤΑ...)

που 'λεγα με «λογική» στην αδελφή μου Αλίκη και λίγη ψυχραιμία παιδική: «Πεινώ πολύ αυτή την ώρα. Αλλά η μάνα μας δεν είχε να μας δώσει τίποτε. Γι' αυτό ας μη της πούμε κάτι. Θα κλαίει ύστερα και θα στενοχωριέται αντάμα μας».

Και συ, αξέχαστη και σεβαστή μου μάνα, κάθε φορά που ξανασυσζητούσαμε αυτό το γεγονός, έκλαιγες και θρηνούσες φωναχτά, λες και ξανασυνέβαινε και πάλι.

Θυμούμαι την προσπάθειά σου να σκάψεις και να περιποιηθείς τ' αμπέλι στην Κουρκούπιτα, να φροντίζεις τον κήπο μας στον Αϊ-Νικόλα και στου Σουδινίκ', να σκαλίζεις το περιβόλι, κάτω απ' το σπίτι μας, να βοηθάς σ' όλες τις δουλειές τη γιαγιά μας στην Καλουτά και να δουλεύεις μεροκαματιάρικα, εδώ κι εκεί για να 'χουμε λίγο ψωμί και λίγο φαί την άλλη μέρα.

Κι όλο θυμούμαι, λατρευτή μου μάνα. Θυμούμαι, που φορτονώσουν ξύλα και φούρκες για να τα πας, με τα πόδια σου στα καμποχώρια, για να μας φέρεις απο κει (ως αντάλλαγμα...) δυο-τρεις οκάδες στάρι και καλαμπόκι,

με τ' Θιμιλίνα και την Πέτρινα μαζί.

Θυμούμαι, που φορτονώσουν κάρβουνα απ' τα Βαρκά, με τη Σαπφώ, στα 1943-1944 και τα 'φερνες στα Γιάννενα, ύστερα από δέκα ώρες δρόμο, για να μας φέρεις ένα μπουκάλι λάδι και καναδυό οκάδες σταροκρίθαρο.

Θυμούμαι... (και τι δε θυμούμαι ταλαιπωρημένη κι αδικημένη μάνα μου) και κλαίω ψυχικά για τα βάσανα και τις δυσκολίες σου, για τις ταλαιπωρίες και τις αγωνίες της σκληρής ζωής σου.

Και σαν τελευταία ανάμνηση και βίωση ως το 1947, μου 'ρχεται ο αγώνας και η πάλη, που 'χες κάμει εκείνη τη χρονιά του εμφυλίου, για να μας εξασφαλίσεις το ψωμί εκείνου του χειμώνα, φέρνοντας απ' τα Καμποχώρια λίγο-λίγο στάρι. Όταν, το Σεπτέμβριο εκείνου του χρόνου, ήρθαν οι αντάρτες στο χωριό και σ' υποχρέωσαν (μ' όλες τις άλλες χωριανές που βρήκαν...) να τους το παραδώσετε ολόκληρο στην κεντρική πλατεία, μη ακούοντας τους πόνους και τις διαμαρτυρίες σας, τις μητρικές φωνές και γογγισμούς σας.

Κι όταν ήταν να ζήσεις και να χαρείς, να ξαποστάσεις κάπως και να ευχαριστηθείς (και στα εξήντα εννιά σου χρόνια) ήρθε το εγκεφαλικό, σκληρό κι απότομο, ακαριαίο, αλύπητο και μη θεραπεύσιμο.

Και τα παιδιά σου κλαίγαμε και οδυρόμαστε πολύ. Κι ό,τι μπορούσε ο καθένας μας σου το 'δωσε, με πρώτη προσηφορά της αδελφής μου, που σ' είχε οχτώ μήνες δίπλα της (ύστερα απ' τους πέντε, που 'σουνα κοντά μου).

Κι είχες σατίσει στο κρε-

βάτι σου. Κι η αγωνία καθημερινά μεγεθυνόταν, ώσπου στις 26 Απριλίου του '76, άφησες την τελευταία σου πνοή κι έφυγες από κοντά μας, πηγαίνοντας σωματικά στ' αγαπητό σου Δικόρφο και ψυχικά στον άλλο κόσμο. Μνήμες και βιώματα, Μανούλα μου, αξέχαστα, γιατί οι προσφορές σου ήταν μέγιστες και άπειρες σε μένα. Γι' αυτό θα σ' αγαπώ κι ουδέποτε θα σε ξεχνώ κι όλο θα σε κρατώ στη μνήμη μου για πάντα, γιατί ήσουν μάνα υπέροχη, τέλεια και σπουδαία.

Κι αναφωνώ, μ' όλους τους ποιητές μαζί, και με αγάπη αυτή την ώρα περισσή:

— Μητέρα! Όλη μου η ζωή γεμάτ' είναι από σένα!

Κρατώ μέσα στο βλέμμα μου την πρώτη σου ματιά, αυτή, που μούριζες στοργή γεμάτη και λατρεία, όταν στον κόσμο βγαίνοντας, με πήρες αγκαλιά...

Ω! Να μπορούσα σαν και σε, κι εγώ να σ' αγαπώ!

— Μάνα μου Πηνελόπη, στοργική:

Για σε το πρώτο κλάψιμο, για σε το πρώτο γέλιο.

Εσύ 'σουν το θεμέλιο, που χιζείται η ζωή.

— Μάνα μου! Ήσουν για μένα η ιερή ύπαρξη, που με κράτησες στα σπλάχνα σου και μου 'δωσες το αίμα σου. Π' αγρύπνησες πάνω απ' το μαξιλάρι μου και στάθηκες κοντά μου κάθε στιγμή και κάθε ώρα στη ζωή. Είσαι η πρώτη λέξη, που πρόφερα σαν μικρό παιδί. Κι ακόμη τ' όνομά σου, σε στιγμές δυσκολίας ή χαρωπίας, δυστυχίας ή ευτυχίας, έρχονταν κι έρχετ' ολοζώντανο απ' τα βάθη της καρδιάς μου και γίνονταν και γίνεται κραυγή χαράς, ή λύπης.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ (ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ)

ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ

— Η εφημερίδα μας αποτελεί το συνδετικό κρίκο με τον γενέθλιο τόπο.

— Καταγράφει και προβάλλει τα θέματα της κοινότητάς μας.

— Προβάλλει τη δραστηριότητα των φορέων του χωριού.

— Διασώζει την ιστορική μνήμη και την παράδοση του τόπου.

Παλιές μνήμες:

Πενήντα χρόνια πίσω... στον Κάτω-Μαχαλά

Απ' τα Γκεσέρια, που ήμουν προχθές, αγνάντευα και έβλεπα από κοντά όλα τα σπίτια του Κάτω-Μαχαλά κι έφερνα στη μνήμη μου και στη φαντασία μου, για μια σχεδόν ώρα, όλα τα πρόσωπα κι όλες τις οικογένειες, που υπήρχαν πενήντα χρόνια πίσω (1940-1945) σ' αυτό το μέρος του χωριού μας.

Σα να μου φώναξε ο Μπουλιτζάτς κι η Φταλία από κοντά, σα να με χαιρέτισε η Κασκάνου κι ο Γιάννης, που 'ταν όλοι τόσο καλοί κι αγαπητοί στο Δίκορφο. Το σπίτι τους είναι τόσο κοντά στο μεσοχώρι και στα Γκεσέρια, που τους χάρηκα την ώρα εκείνη. Τους έκαμα μια κίνηση από μακριά και τράβηξα για τη Θουδούλα τ' Τσιν' και τον Τάκη δίπλα, που 'ταν στην αυλή με τα παιδιά τους Στέφο και Μαρίνα. Είχαν γυρίσει απ' τα Μεγαλώνια κι ήταν κουρασμένοι απ' τη δουλειά, με τη νύφη τους Μαρίνα.

Βγαίνοντας απ' τη Θουδούλα βλέπω κατάμονο το Φαν', τον αδελφό τ' Χαρίσαινας, να κάθεται στην εξώπορτα και τρέχω ολотаχώς για τ' Τσιουμπουσιέους. Πρώτος στην πόρτα ήταν ο θεός Τάκης. Η Χαριτίν' με φώναξε απ' το μαγειριό, να έρθω μέσα. Κι ο Αποστόλς, ο Λάζος, ο Γιώργος κι ο Θωμάς, η Θάλεια, η Λεύκα κι η Μερόπ', με χαιρετούσαν με χαρά κι αγάπη περισσή.

Δίπλα ο Νκόλας κι η Νκόλαινα, ο Τολς κι η Καλυψώ, μόλις είχαν γυρίσει απ' τα Βαρκά, όπου είχανε τρυγήσει το αμπέλι τους.

Κι ο Μάξιμος με φώναξε απ' τη διπλανή του πόρτα.

— «Έλα, Μάνθο, να παίξουμε, με το Θωμά και Γιάννη. Κλέφτες και χωροφύλακες, αυτό είναι το παιχνίδι. Να πάμε και στον Κίμωνα και πέρα εις το Φρίξο».

Αλλά εγώ μπήκα στην αυλή τους και χαιρέτησα το Φάνη και Βασίλη, τον πατέρα τους και την πολύ εργατική κι ακούραστη μάνα τους Κούλα τ' Μπιζαίντους.

Και να, στην πόρτα την επόμενη, ο Αρέσιος. Έλεγε κάτι αστεία εκείνη την ώρα στη Βασιλεία που ξεκαρδίζονταν κι οι δυό, όπως και πάντα. Τα κοριτσάκια τους Κανή και Θεά έπαιζαν κι έδιναν ζωή σ' όλη τη γειτονιά.

Και παίρνω τον κατήφορο για το ωραίο σπίτι του Στέφου και της Αλεξάνδρας. Η γιαγιά Κασούλα με τα εγγονάκια της Κίμωνα και Νίκο ήταν μαζί. Ο Κίμωνας μου χαμογέλασε και χάρηκε μόλις με είδε.

«Ήμασταν στ' Μαυρογιάνν' του Λάκου, Μάνθουμ'. Ικεί πουτίζαμαν τουν κήπου, ως τώρα», μου 'πε η Αλεξάνδρα κι άρχισε να με κερνά, χαρούμενη και γελαστή.

Και φεύγοντας, τράβηξα για τα Κάτω-Αλώνια, για ν' αγναντέψω τα Βαρκά και την Κουρκούπιτα, που τόσο μ' άρεσαν και μου αρέσουν.

Αλλά μόλις με είδε η Λοπ' τ' Δίπλα, η Γαλάτεια κι η Λάζαινα με φώναξαν μέσα στο σπίτι, με αγάπη και καλωσύνη περισσή! Κι εγώ ευχαριστημένος τις χαιρετώ και πάω για τη θεία την Κατίνκω, που κάθεται και συζητάει στην εξώπορτα με την περαμαχαλιώτισσα Μέλπω τ' Τζιόβα. Η Ερατώ κι ο Σπύρος ήταν μέσα.

* * *

Κι ενώ ήμουν στο δρόμο ακόμη, ακούω τον Μπασια-Μάνθο με τη Γλυκερία να μιλούν. Η Λοπ' κι ο Σάββας, ήταν μέσα κι ου Γιάννης μι τ' Νίκ' σ' αυλή.

Η Πανωραία τ' Κραν' απέναντι ακουγόταν να λέει αστεία κι η Μισία κι η Αννούλα όλο γελοούσαν.

Η Ευνορία παραπάνω μαγειρεύε στο μαγειριό κι ο Ποτέας με το Βασίλ' και το Νάσιου πήγαιναν για του μσοχώρ'.

Ο Νάσιος κι η Μαρίνα τ' Ματ' ήταν στην Κουρκούπιτα για ξύλα κι η Ανθούλα κι ο Θύμιος όλο συζητούσαν. Τα παιδιά τους Τάσος, Νίδας, Περικλής και Βασιλεία ήταν όλα στην αυλή κι ετοιμάζονταν για δουλειά, όπως πάντα.

Και φτάνω στη θεία τ' Φλιά και στο Νίδα Λέκκο. Ο μοναχογιός τους μόλις είχε έρθει απ' την Αθήνα κι ήταν όλο χαρά κι οι δυό τους. Μάνθος Λέκκος κι εκείνος, κι ένας απ' τους πολλούς.

Κι απέναντι ο Κοντός με τη Χαρίκλεια, με την Αλίκη, το Γρηγόρη και την Νόνη, μου κάνουν νόημα, να περάσω μέσα. Κι αρχίζει ο Αριστοτέλης τη συζήτηση, όπως συνήθιζε για πάντα. Τον άκουγα, μ' ανοιχτό το στόμα και με μεγάλη προσοχή, γιατί ήταν απ' τους σπουδαιότερους και σημαντικότερους Δικορφιώτες. Στην πόρτα ο Μενέλαος κι η Μέλπω με το Γιάνν'.

Κι ενώ έφερνα γύρω σ' όλο τον Κάτω-Μαχαλά και μ' όλους με αγάπη μιλούσα, μια φωτιά ξεσπάει εκείνη τη νύχτα, δίπλα απ' τα Γκεσέρια, στο σπιτάκι που έμενε και ερ-

γαζόταν ο Γαλαντζής του χωριού μας, που γάνωνε όλα τα ταψιά κι όλες τις τέντζερες και τα κακάβια του χωριού.

«Βοήθεια, βοήθεια, καίγομαι και πεθαίνω...» ακούγονταν οι λέξεις μετρημένες, μέσ' από το σπίτι του. Κι ώσπου να τρέξουν οι χωριανοί, ο ίδιος ο Γαλαντζής πετάχτηκε έξω απ' τη φωτιά κι άρχισε να τρέχει προς τη Γκούβα, έχοντας σχεδόν καεί σ' όλο του το κορμό. Εκεί στάματησε κι έπεσε καταγής νεκρός για πάντα.

Κι ως να τον φέρουν την άλλη μέρα έξω απ' την Εκκλησία και μέσα στα Χαγιάτια, όλο το χωριό είχε νεκρώσει κι όλοι μας είχαμε συγκλονισθεί. Ο Κάτω-Μαχαλάς είχε ολόκληρος παγώσει, απ' το γεγονός της νύχτας.

Κι εγώ, απ' τα Γκεσέρια, που καθόμουν (όπως στην αρχή σας είπα...) συνήλθα και προσγειώθηκα, γυρίζοντας πενήντα χρόνια πίσω. Απ' τις μέρες και τις ώρες του σαράντα, ήρθα ολотаχώς στις στιγμές του '95 και '96.

Πενήντα χρόνια πίσω... στον Κάτω-Μαχαλά. Για μια στιγμή ξανάζησα και είδα (με τη δύναμη της μνήμης και της φαντασίας μου, των δικορφιωτικών βιωμάτων και της αγάπης μου) όλους τους Κατωμαχαλιώτες γερούς δυνατούς, αθάνατους κι ωραίους.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΕΙΣΦΟΡΕΣ
ΣΤΗΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

	Δρχ.
Αφοί Τσούγια	10.000
Σάκελλαρίου Φίλιπ.	5.000
Λώλη Νομική	5.000
Μαγριπλή Ελένη	5.000
Κατσανεβάκη Λίτσα	5.000
Κόλλια Ελευθερία	5.000
Ματσόπουλος Γιώργ.	3.000
Λέκκου Ευγενία	3.000
Λέκκου Κλειώ	2.000
Γαλωνίδη Νίκη	2.000
Λέκκος Λευτέρης	1.000
Κοντογιάννη Αμφιτρ.	1.000

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- Στα Γιάννινα έγινε ο γάμος της χωριανής μας Πηνελόπης Λέκκου με τον εκλεκτό της Μιχάλη Χρυσοστομίδα από τη Θεσ/νίκη. Κάθε ευτυχία!
- Αγόρι απέκτησε ο Φώτης Βλάχος. Να ζήσει!